

La revista «Poesía»

No tinc la col·lecció completa de «Poesía: revista ilustrada de informació poètica», editada pel Ministeri de Cultura: els primers números me'ls va fer desaparèixer alguna mà de senyoreta àvida d'il·lustració; els darrers —del número 10 en endavant— ja no els vaig comprar.

El fet és curiós. Dels primers números, l'atracció provenia de la sorpresa en veure, en aquells quaderns impresos en papers de diversa procedència, un determinat tipus de recuperació iconogràfica en aiguabarreig amb l'ardidesa; la inclusió de discs i gadgets; una utilització del color que, prou sovint, només se centrava en la il·luminació del número indicatiu de foli, deixant la resta de la pàgina en negre... Els nous rics, de vegades, omplen l'encenedor amb benzina aeronàutica.

En definitiva, «Poesía» s'inscrivía —o es volia inscriure— en la llista de publicacions poètiques que es reclamen aliades d'unes determinades solucions plàstiques. Per tal d'aconseguir-ho, és clar, aquelles publicacions es preocuparen de partir d'un gruix teòric, formulat o no explícitament. «Poesía» no podia partir d'aquí, en primer lloc, per tal com no oferia les produccions de cap grup, sinó que, en la seva immensa majoria, oferia recuperacions i redescobria valors; i, en segon lloc, per tal com no comptava amb un equip impulsador amb idees comunes. Tant el grafista com la majoria de col·laboradors han estat gent de valor positiu, però el resultat ha estat un bullit en què ha dominat més la presència de les quatre ble-des que la de la pilota. I, només en la circumstància dels números monogràfics —que, versemblantment, comptaven amb un coordinador amb idees precises sobre el cas—, s'ha acon-segut una certa sensació de coherència.

I és que «Poesía» ha patit —pateix— del mal endèmic de les publicacions que parteixen de la subvenció com a principi, d'un excedent de diners que cal emprar per exhibir ministerialment l'existència d'una cultura viva: en el millor dels casos es converteix en un exercici d'exhumació de valors —en aquest cas, preferentment avantguardistes— que, pel fet de ser observats des d'entusiasmes diversos, acaben prenent un to desgavellat, amb articulacions massa rígides. I és que l'autèn-tica dinàmica cultural, vull dir la genuïna, és enemiga de l'oficialitat, de les pòlisses de vint-i-cinc pessetes i dels Ministeris.

L'aparença de la revista, però, és magnífica. És en aquest fet allà on vull veure la mà de la senyoreta que em robà els primers números. En l'avorriment, ara meu del contingut, no haver-ne comprat cap més des del número 10, tret dels monogràfics.

JAUME VALLCORBAPLANA

